

Kleiner münsterländer

Malin Nyström, Marina Skotte, Åsa Holm-Carlsson, Annika Wängvik

Rasens historia och ursprung

Stående fågelhundar av spanielmodell återfinns så tidigt som på 1400-talet i de sydligare delarna av Europa. Gamla målningar från kontinenten avbildar ursprungliga fågelhundar av en modell som påminner om dagens kleiner münsterländer. Omkring det förra sekelskiftet började hundtypen utvecklas till ras i trakterna kring Münsterland i Tyskland.

I dessa trakter fanns på 1800-talet rester av denna rastyp kvar hos präster och bönder, dock så få till antalet att de inte var omnämnda i dåtidens rasbeskrivningar. I slutet av 1800-talet är det främst två namn som förknippas med rasens kvarlevnad och fortbestånd, nämligen Löns och Jungklaus, två herrar som var för sig mer målinriktat började avla fram vad som senare skulle komma att kallas kleiner münsterländer.

Typiskt för Löns-hundarna var deras skimmelfärg, resning och robusta konstruktion, medan Jungklaus-hundarna var mindre, ofta ned till 30 cm i mankhöjd, brun-vit till färgen och ofta med ljusbruna tecken på benen, kinderna och ovanför ögonen. Dr Jungklaus fick sedermera uppdraget att skriva den första standarden för rasen. Först den 17 mars 1912 blev rasen godkänd i den dåvarande tyska kennelklubben med en egen standard.

Inledningsvis bedrevs avel endast utifrån münsterländerns jaktegenskaper och den formella rasstandard skrevs inte förrän 1921. Rasens grundare skapade en mindre stående fågelhund med mångsidighet som sin viktigaste egenskap, vilket fortfarande är rasens främsta kännetecken. Förutom att stå för fågel kan den bland annat användas som stötande och kortdrivande hund vid jakt på klöv- och hårvilt. Rasen kom till Sverige på 1960-talet och då för att stanna.

Den/de första hundarna i Sverige, när kom den och av vem?

Münsterländern kom till Norden relativt tidigt, närmare bestämt omkring 1955. Vem som var först med att föra in rasen är oklart. Arne Tjomsland från Norge och Anna-Lis Fischer från Danmark tillhör i alla fall pionjärerna. 1959 fick svenskarna se münsterländern för första gången. Det var Arne Tjomsland som visade upp sin hund, han var en konstnär, som älskade vackra hundar och fågeljakt. Han ansåg sig kunna kombinera detta med münsterländern.

I en liten skrift, som han har lämnat efter sig, menar han att Edmund Löns med tillfredsställelse kan se att hans ihärdiga arbete för rasen har burit rika frukter. Anna-Lis Fischer skriver bland annat i sin bok om karaktären, att münstern kan betecknas som underbar, därför att den har så mycket kvar av naturhundens egenskaper.

Falkentorps Silla
Foto: Mariana Skotte

1965 skrev man i nr 3 av SVK:s information följande "En tämligen okänd hundras har dykt upp i landet och aktualiserats sedan en hundägare inom klubben från Tyskland låtit importera två st, av rasen kleiner münsterländer och hemställt att få delta på vorstehklubbens prov. Då särskilda prov för denna ras inte anordnas i Sverige och dess arbetssätt i huvudsak överensstämmer med våra vorstehhundars har klubben efter särskilda önskemål från hundägaren och SKK:s sida tillsvidare ställt i utsikt att få hundarna prövade på av SVK anordnade lokalprov enligt reglerna för vorstehhundarnas bedömning".

Det skulle dröja till omkring 1963-1964 innan rasen på allvar kom till Sverige för att stanna. Willy Ahlin, med kennel Ringmuren på Gotland, importerade från Tyskland Alex Von Der Wendlohe och Anett Von Der Amorika till kenneln. I Svenska Vorstehklubbens årsbok år 1965 omnämndes en förfrågan från herr Ahlin, ifall han fick delta på klubbens prov med två kleiner münsterländer, nämligen Alex och Anett. Årsmötet samma år sanktionerade ett provdeltagande och därmed sattes de första avtrycken för rasen i provresultaten.

När rasen kom till Sverige fick den ett rakt översatt rasnamn, liten münsterländer. Sedermera motionerade Maja Forsman, Myrforsen kennel, om att den skulle ha sitt tyska rasnamn även i Sverige. Motionen gick igenom och förslaget antogs sedan av SKK och rasnamnet blev kleiner münsterländer.

I Tyskland fortsatte kort- och strävhaarig vorsteh att dominera, vars ägare hade såväl större marker som titlar, och därmed även högre status. I Danmark växte münstern i antal i paritet med storlek på jaktmarker, samt närheten till rasens hemland, vilket tidigt hade resulterat i importer. Kleiner münsterländern blev även i Sverige den mer "vanliga" människans hund, då vorsteh och de brittiska fågelhundsraserna var de raser som de större godsen och herresätena vanligtvis nyttjade när det gällde fågeljakt.

Tack vare den tidigare omnämnde Willy Ahlin blev Gotland under de första åren münsterns hemvist. Alex Von Der Wendlohe fick snabbt titlarna nordisk- och internationell utställningschampion. Alex fick dessutom en 8 på fält i öppenklass vid riksprovet på Gotland 1966, varpå andra rasers ägare blev smått "oroliga". Alex gick i avel med Willys Anett - det blev 8 valpar i september 1965 under kennelnamnet Ringmuren. Så hade den mödosamma vandringen börjat för den mindre hunden att bli "stor" likt vorstehraserna, och därigenom skulle de få sin givna plats inom Svenska Vorstehklubben.

T v Xantemi's Blizz Foto:
Stefan Sehlstedt
T h Xantemi's Foxi Foto:
Ingrid Olofsson

I Sverige dominerade Gotland som hemvist under de första åren

Willy Ahlin, Ringmurens kennel, fortsatte att importera fler tikar, både från Tyskland och även från Danmark där rasen funnits som jakthund flera årtionden. Eddas Rani, Vigsbjergs Zella med flera, födde valpar med kennelnamnet Ringmuren. Parallellt med münsterkullar fortsatte kenneln även med uppfödning av två andra hundraser. Lite komplicerat är att särskilja dem åt – givetvis inte i någon form av blandrasavel, men kennelinnehavaren döpte alla tre raserna till samma namn, som till exempel De Ditte, De Dixie och så vidare.

Fastlandet följde givetvis snabbt efter, varför Vigsbjergs Zilla och Eddo vom Jurablick importerades av familjen Möller och med det startade Falkentorps kennel.

Det ökade intresset för rasen medförde att fler kennlar startades, en del av dem finns än idag kvar som kennelnamn, även om aveln är näst intill avslutad. För dem som varit med en tid i münstervärlden känner de flesta till bland annat Åtorps som även de satsade omgående med att importera tyska hundar. Andra kennelnamn inledningsvis var Sippan, Myrforsen och Orresta som startade med tyskt material från en till Sverige inflyttad tysk. Det innebar att flera kennlar kom att starta upp sitt avelsarbete med samma blodslinjer.

I dag finns det 93 kennelnamn registrerade där cirka ett 30-tal av dessa varit aktiva med kullar inom den senaste femårsperioden.

Diskussioner om rasen

Vägen har inte varit spikrak, i början var inte alla uppfödare överens om att münsterlåndern var en utpräglad jakthund med påföljande diskussioner i vorstehetidningen. SVK mer eller mindre tvingades av SKK, efter Willy Ahlins provdeltagande, att ta sig an rasen. Tre års provotid höll på att löpa ut och efter ett möte i Vingåker 1979 refererar Olle Forsman (dåvarande ordförande i Münsterländerklubben) om problemen, se utdrag ur Svenska Münsterländer-klubbens medlemsblad senare i detta reportage. Med Gotland som enda förespråkare om rasens betydelse för fågeljakt, hela styrelsen där bestod nästan bara av münsterfolk, utlovades det ett allvarligt försök att öka jaktprovsdeltagandet, man skulle ansöka om att få ha associering med SVK. Uppfödarna fortsatte in på 1980-talet att ha olika åsikter: jaktproven passade inte för rasen, münstern var ingen stående fågelhund och liknande. Under en period försökte några att bilda en egen klubb, helt fristående från SVK.

*Vigsbjergs Zilla Foto:
Christian och Ursula Möller*

*Eddo vom Jurablick Foto:
Christian och Ursula Möller*

*Tv Ringmurens Truls.
Th Eddo vom Jurablick
Foto: Christian och Ursula
Möller*

Dessutom påpekades att den genetiska avelsbasen var så liten att sjukdomar uppstod. HD och epilepsi var problem som diskuterades, men även mentaliteten. Inte var det heller lätt att då få en utökad genetisk avelsbas i och med att gränserna var stängda, då rabies grasserade och det enda land man kunde ha utbyte med var Norge. Münsterfolket gav inte upp – och lugnet infann sig äntligen 1994 då resor och utbyte, med främst Danmark och Tyskland, fick komma till stånd igen. Samtidigt hade även münsterlän-dern sakta börjat höja sin status på jaktprov.

Från och med 1996 var även klubbindelning helt klar, kleiner münsterländer fortsatte inom SVK och en annan klubb fick bilda ”paraplyorganisation” för övriga kontinentala raser. I dag ansvarar SKF (Specialklubben för kontinentala fågelhundar) för 15 olika raser inom grupp 7 med en kontinental bakgrundshistoria, bland annat raser som bre-ton och weimaraner. I och med att klubbindelningen blev klar kunde arbetet med rasen börja på allvar!

1990-talet – årtiondet där münstern började synas

Med artiklar i Svensk Vorsteh, av i första hand Marina Skotte och Åsa Holm-Carlsson, profilerades kleiner münsterländer som den utmärkta jakthund den är. I tidningen gjordes reportage om de då mest synliga kennelarna – en kennel presenterades i varje nummer.

Inget material fanns för münster att använda exempelvis vid jaktmässor, varför ett sådant sattes ihop i en hast. Ett informationshäfte trycktes upp, ”Liten münsterländer – den lilla vorstehhunden med de stora egenskaperna”. SKK hörde av sig till SVK 1994 och meddelade att de skulle göra en stor rasspecial i tidningen Hundsport. 1982 hade det endast varit en relativt kort sådan.

I Lista utanför Eskilstuna bjöds på privat basis in münsterägare, som under två dagar tränade på rapphöns, jaktlydnad och deltog i föreläsningar. Åsa Lindblom gjorde ett omfattande reportage om rasen, vilket tyvärr inte går att få tag på längre. Det reportage som senare fanns i Hundsport beskrev tyvärr inte hundrasen som den jakthund den är.

Kurs i Lista.

Foto: Marina Skotte

Det kom 26 münsterländer som deltog i träningen samt några till, vars ägare stannade bara en dag. För första gången på länge kunde, tack vare öppnade gränser, deltagare från både Norge och Danmark medverka. Även instruktörer och jaktprovsdomare från Danmark medverkade med all sin erfarenhet och kunskap. Danmark hade samarbetat med Tyskland under lång tid och hade lagt grunderna för ett mycket stort antal münsterländer. Danmark hade dels en större genetisk avelsbas än Sverige, dels en gedigen jaktprovstradition för rasen samt en egen rasklubb. Någon vecka innan denna träff fick man reda på att SVK inte såg med blida ögon på att en ras anordnade träffar för bara en enda ras. Så till denna träning bjöd man även in en ungersk vizsla, kort- och strävhaarig vorsteh, på så sätt var den saken ordnad och träningen kunde genomföras.

Stor betydelse för utvecklingen för svensk kleiner münsterländer var och är grannlandet Danmark. I mitten av 1990-talet genomfördes en inventeringsresa som arrangerades av danskar där intresserade deltog och togs emot med ”öppna armar”. Resan gick till de mest framstående kennlarna i Danmark för att sedan gå vidare genom Tyskland. Överallt mottogs de rasintresserade från Sverige med stor gästfrihet och resan innebar bland annat att dessa fick upp ögonen över hur viktigt det var att se upp med den snäva avelsbas vi hade i Sverige, bland annat med inslag av en hel del matadoravel som lätt kan bli resultatet i en mindre ras, då gränserna mellan länder hålls stängda.

Detta blev inledning till att åtskilliga resor kom att följa där svenska uppfödare sökte sig utomlands för att para sina tikar.

Jaktprovshintresset och därmed provstarter börjar öka

Provverksamheten var starkt förankrad i Danmark och av den anledningen kom fler och fler svenskar att åka dit på prov, i början bara för att titta och överraskas. I Sverige var arrangörerna glada på den tiden om det var upp till fem münsterländer som deltog på ett större prov. I Danmark däremot deltog enbart rasen münsterländer på deras fältprov och med då upp till 80-90 ekipage på de två största proven som arrangerades under vår och höst. Fortfarande betraktades kleiner münsterländer i mångas ögon som en ”andra klass” hund med egenskapssiffror klart under de ”stora”, sträv- och korthårs-vorsteh. Rasen fick hjälp genom att under några år ha lägre krav på sin meritering för att uppnå svenskt utställningschampionat, varpå vi fick en handfull champions.

*T v Charlotte Carlberg
tillsammans med Åtorps
Kostspieligkeit. Foto: Owe
Fredriksson*

*T h Carina Follstam. Foto:
Carina Follstam*

Så småningom började även svenskar att åka till Danmark för att gå prov för rasen. Två kvinnliga förare, vilket ännu inte var speciellt vanligt i något land, vågade sig på den bedriften, Carina Follstam (tidigare Lundström) med Contramarkens Can samt Camilla Andersson med Münstergårdens Capella. Hundarna gick inte till pris på detta prov då det var små marker för hundarna att visa upp sig på samt att förarna var oförberedda på den hårda lydnad som krävdes. Camilla åkte senare med Capella till Finland, provet var öppet endast för kvinnliga förare, men med många deltagare för alla raser inom gruppen stående fågelhundar. Detta prov vann Camilla med sin hund Capella som blev provets bästa hund tillsammans med en strävårig vorstehtik.

Numera är det en tradition för svenskar att delta på framför allt det stora vårprovet i Danmark, där deltagarna första dagen går ett vanligt prov och där sedan de bästa 8 ekipagen går vidare i konkurrens dagen därpå i elitklass/vinderklass. Flera hundar från Sverige har sedermera gått till pris vid dessa prov och till och med erhållit förstapris under den inledande provdagen. Till dags dato har tre svenska hundar placerat sig på danska fältprov i konkurrenssklass. Münstergårdens Tyr med ägare och förare Bengt Danielsson, deltog 1999 på vårprov och blev bästa hund, samma år på hösten vann han även höstprovet. I mars 2014 blev Hedängens Elin med ägare och förare Björn Holgersson tredje bästa hund och Prästgårdens B-Tyra med ägare och förare Ingemar Johansson sjätte bästa hund.

T v Väsby's Falco Foto: Ola Granath
T h Münstergårdens Tyr Foto: Marina Skotte

Sedan SVK införde fullbruksprov i sin provverksamhet har kleiner münsterländer haft fina framgångar på dessa prov. I fullbruksprovet visas hundens allroundegenskaper och alla raserna inom SVK bedöms likvärdigt. De hundar som haft störst framgång i detta sammanhang är Väsby's Falco med Ola Granath, Rogstabergets Jerry Lee Lewis, Carl-Johan Josephsson, Rogstabergets Jackson Browne, Annika Wängvik, Prästgårdens B-Approx och Prästgårdens B-Tyra, Ingemar Johansson, Quorum's Grip, Åse Kyttä, Herrskapets F-Skimmra, Leif Sörvik, Münsterkullens Fyra Ess, Björn Holgersson samt Skrämmens A-Eulalia med Erika Nyström. Samtliga dessa har erhållit förstapris.

Kleiner münsterländer i dag

Sedan 1990 fram till 2016, har 5119 kleiner münsterländer registrerats av SKK. Flest registreringar gjordes under åren 1990 till 1992 då strax under 300 registrerades årligen. Mellan år 2004 till 2016 importerades 91 kleiner münsterländer till Sverige.

Mellan åren 2005-2013 registrerades 1553 kleiner münsterländer, inklusive importer. Under samma tidsperiod kom det att resultera i 1642 jaktprovsstarter. De är fördelade på 456 i unghundsklass, 900 i öppenklass och 286 i elitklass. Det innebär att 27,7 % av starterna skedde i unghundsklass, 55 % i öppenklass och 17 % i elitklass.

Genomgång av de jaktliga egenskaperna sedan 1980-talet fram till idag visar att rasen har goda jaktliga egenskaper, dessa har markant förbättrats genom ett inriktat avelsarbete för att förbättra och bibehålla dessa egenskaper.

Första dubbelchampion blev Tass. Han var uppfödd av Karl-Erik Westberg i Härnösand efter dennes tik Myrforsens Filatova. Denna tik var i rakt nedstigande led på morsidan efter den till Sverige, av Willy Ahlin, importerade Anett Von Der Amorika. Far till Tass var Jan-Olof Hahns Ego och Jan-Olof valde ur denna kombination att behålla Tass som en parningsvalp.

Tass t v tillsammans med sin far Ego båda ägda av Jan-Olov Hahn. Foto: Jan-Olov Hahn

Med den allsidighet som är en betydelsefull egenskap för kleiner münsterländer har 482 starter i viltspår genomförts mellan år 2005-2014 i anlags- och öppenklass. Sedan viltspårchampionatet infördes 2014 har deltagandet ökat ytterligare för rasen. Sedan 2014 har 19 hundar blivit viltspårschampion. Första hund att bli champion var Fältfågeln Krut.

Raika vom Fuchseck arbetar på vildsvin. Foto: Anne Michanek Nilsson

Första svenska utställningschampion blev som tidigare omnämnts Alex von Wendlohe.

Den första tik som erhöll ett utställningschampionat var Åtorps Kostspieligkeit. Denna tik var även den första kleiner münsterländer som gick till pris i elitklass i skog med ett andrapris i Burträsk. Innan dess hade Kostspieligkeit, tillsammans med sin ägare Charlotte Carlberg, år 1979 blivit utsedda till bästa öppenklasshund vid skogsprovet i Granträsk, Västerbotten, med fältbetyget 7 och apport 8.

När det gäller exteriören uppfyller rasen generellt rasstandard och det är viktigt att bibehålla rastypen i avelsarbetet. Det innebär att man arbetar på att bibehålla och förbättra exteriören.

*T v Contramarkens Dimma
Foto: Marina Skotte
T h Falkentorps Solo-Pepino
Foto: Christian och Ursula
Möller*

Bruksavelspris

2012 tilldelades Rogstabergets Jackson Browne, ägare Annika Wängvik, detta pris. Svenska kennelklubbens bruksavelspris instiftades år 1956 och är ett erkännande till de hundar som visat sig vara goda nedärvere och har haft stor betydelse för aveln av goda bruksdjur. Kennelklubben har, efter att gått så långt tillbaka som till 1974, inte funnit att denna utmärkelse tidigare utdelats till kleiner münsterländer. Rogstabergets Jackson Browne var med största sannolikhet den första hund inom rasen som tilldelats detta pris.

*Rogstabergets Jackson Browne
Foto: Annika Wängvik*

Två utdrag från medlemsbladet för SMK (Svenska münsterklubben) nummer 5, december 1978. Författare var Olle Forsman som var en stor förkämpe för rasens utveckling i Sverige.

LEDAREN av Olle Forsman

Hur blåser vindarna? Egen specialklubb eller fortsatt arbete inom SVK som sektion?

Den frågan trycker mig för närvarande. Vid nästa årsmöte är den högaktuell. Det är nu snart 5 år sedan klubben bildades. Det var vid en sammankomst i Vingåker som beslutet togs. Jag vill minnas att 21 personer samlats. Alla hade inte samma åsikter. Egentligen var de mycket skilda från varandra. Där fanns röster som ville avskaffa jaktprovet, där fanns också de som hävdade att SVK:s jaktprovsregler inte var lämpade för rasen. En del ansåg att det var en drivande hund, andra en stötande. Det framkom också vid mötet att kvalitén på den svenska stammen var miserabel. Det fanns såväl veka som aggressiva hundar. Sjukdomar förekom, bland annat epilepsi.

Alla dessa åsikter blev till en samlad tanke. Det måste göras mer för rasen och detta kan endast en klubb sammansatt av rasens representanter. Mötet ställde som första mål, att ansöka hos SKK om associering som specialklubb.

SVK hade kufiskt nog 10 år tidigare mer eller mindre tvingats ta ansvaret för Münsterländern. Det var när den kom till Sverige som det förekom diskussioner huruvida det var en stående eller stötande fågelhund.

Varför just SVK?

SKK delar stående fågelhundar i engelska och kontinentala raser. SVK ansvarar som specialklubb för alla kontinentala stående fågelhundsraser och Münsterländern är en sådan. SMK:s ansökan om associering till SKK skulle följaktligen behandlas av SVK.

För att kunna överlämna ansvaret ville SVK veta om SMK kunde ta över jaktprovsverksamheten för rasen med allt vad det innebär. Kunde vi det?

Mig veterligt var det bara på Gotland man kunde få se en Münsterländer på jaktprov vid det tillfället. Då jag tillträdde ordförandesysslan kände jag att alla frågor pockade på ett svar. Svaret på samtliga frågor kunde endast en ge – just Münsterländern. Jag såg som min främsta uppgift att försöka få ut så många Münsterländer som möjligt på jaktproven.

Det var därför det 3-åriga avtalet med SVK kom till. Det avtal som öppnade möjligheten för medlemmar i SMK att tävla på SVK:s prov utan att vara medlem i SVK. Dressyrkursen, fjällveckan, Tysklandsresan och Gotlandsveckan hade också samma syfte.

Har vi då svaren på frågorna?

1979 är det sista året på den 3-åriga överenskommelsen! Det började försiktigt första året med att unghunden Malmängens Poppaea Sabina som första fastlandshund gick till pris vid SVK:s riksprov. Priset till den hund, som nått bästa resultat det året, tog Ringmurens de Trix hem till Gotland. Summerar man detta års jaktprovsverksamhet, har deltagarantalet ökat betydligt. Närmare bestämt 14 tävlande hundar varav hälften gick till pris.

Frågan om borttagande respektive ändring av jaktprovsregler kan vi därmed besvara med nej. Münsterländern har visat att den klarar det. Norrlandshundarna har dessutom visat att den klarar det under mycket svåra förhållande. Att Münsterländern är en stå-

ende fågelhund har den återigen bevisat. Vill någon använda den som drivande hund så klarar den det också, sägs det. Veka individer finns fortfarande, även hundar med epilepsi, vilket klubben har ansökt om forskningspengar för att klara ut.

Nu till SVK:s fråga. Kan vi ta över jaktprovsverksamheten för rasen med allt vad det innebär?

När vi bedömer det, måste vi i första hand ta hänsyn till Münsterländern. Den uppåtgående trend som provverksamheten nu visar måste bibehållas för att avelsframgångar skall nås. Utbudet på provmöjligheter behöver naturligtvis inte vara av samma storlek som SVK erbjuder, även om det har sin fördel. Geografiskt bör de dock ligga så att resorna för de tävlande inte blir alltför långa. Tävlanen inom SVK har skapat en samhörighetskänsla som kan vara svår att bryta. Är det över huvud taget så lyckat med att göra det. Som ett exempel på vad samhörighetskänsla kan skapa har vi Gotlands Vorstehklubb. För närvarande består dess styrelse av nästan bara münsterländerfolk. En annan fråga är vilket som är bäst för Münsterländern med hänsyn till dess utveckling som fälthund. Vi som studerade de tyska proven och nu också de svenska hundarnas arbete är överens om att den svenska Münsterländern presterar ett effektivare fältarbete. Kan orsaken vara att våra hundar får arbeta tillsammans med en större hund?

På dessa frågor kan man naturligtvis ha olika synpunkter. Det är enligt min uppfattning, de olika synpunkternas sammanfogning som ger ett handlingsprogram.

Den gemensamma tanken som kom fram vid Vingåkermötet, att det som skall göras för Münsterländern skall göras av münsterländerfolk, står sig än idag. Frågan är bara vad Münsterländern vinner på? Om det görs inom eller utom Svenska Vorstehklubben.

DEN FRÅGAN MÅSTE BESVARA VID KOMMANDE ÅRSMÖTE I SKÅNE!

*Grävlingsapport.
Foto Annika Wängvik*

GOTLANDSVECKAN

Jag kan inte glömma vilken underbar uppenbarelse hon var. Vilken fulländad kropp! Alla hennes rörelser stämde överens med mitt skönhetsideal. Hon sprang inte, hon flöt fram. I mitt huvud surrade det, har jag sett något liknande förr? Vorsteh? Pointer? Setter? Nej, allt vad jag kunde erinra mig föreföll skuttande och springande i denna jämförelse. Hon var en Münsterländer. Brun och vit med den vackra vita svansen som klart markerade styrningen under hennes snabba framfart. För visst gick det fort, mycket fort och stort!

Lasse, trots att du förbannade dig över henne många gånger, tror jag att du är medveten om vilken skönhet du äger. Ni gick inte till pris vid provet, men vad gör det. När du och Diva blir överens om hur fågeljakt skall gå till kommer ni att få många trevliga jaktstunder tillsammans. Hon inser snart det meningslösa i att stöta upp fågel när du inte är med. Men ta det försiktigt. Hon är ju bara unghund än. I år hade du drömmar tillbaka till vorstehn. Vi får se vad du har för insikt nästa år.

Hela Gotlandsveckan gav för mig en klar bild över vilka fina ämnen vi har inom münsterländer-stammen. Det var hundar med genomgående mental styrka som utmärkte sig. Den gamla säkra fågelfinnaren Trix som vet exakt vad som ska göras för att tillfredsställa husse. Förlåt Oddbjörn, men jag är inte imponerad av hans sök. Det har ju egentligen ingen betydelse. Han vet ju var fågeln är och det är det du ska ha honom till. Ni vann ju provet på detta. Jag måste erkänna att när vi under veckan gick på fältträningen hade jag mina funderingar över om inte Pinette var för ung, hon var ju bara 8 månader. Döm om min förvåning när hon på provet blixtrade till med stånd för fasan. Ett skott över henne och därmed kammande hon hem unghundsklassen som segrare. Gotlänningarnas vandringspris tog hon med sig hem till Skåne. Vad månne bli av detta barn? Hon har alla förutsättningar. Poppaea Sabina är hennes storsyster. Dessutom är Pinette familjens kelgris. Första gången jag hörde Debes säga "hondajävel" trodde jag att han var arg på hunden. Nu vet jag att det är en kärleksförklaring. Själv fick jag nöja mig med att åka hem med en skadad hund utan pris men vi ordnade det vid ett senare prov. Gotlandsveckan var improviserad liksom fjällveckan. Allt går att ordna på Gotland sa Oddbjörn. Det är nog sant, men det är när Oddbjörn ordnar det. Han ordnar allt.

Det fanns fler bra hundar. Jag har bara nämnt de som särskilt fastnat i mitt minne. Lika gör jag med tacket. Det är många att tacka men jag vill särskilt nämna Oddbjörn Solberg, Gunilla Andersson, Hans Jacobson och Villy Ahlin. Utan er uppoffring hade det inte fungerat.

Olle Forsman

*Åtorps Kostspieligkeit Foto:
Charlotte Carlberg*

Foto: Annika Wängvik